

2) "Οστρακον καρκίνου παράγον ἤχον δι' ἐμφυσήσεως Λεξ. Βλαστ., 344. Συνών. *νοῦνοῦζα*.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Δαγκούνας* Πελοπν. (Γαργαλ.)

δαγκουνίτσα ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δαγκούνα* διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Ἡ μικρὰ χηλὴ τοῦ καρκίνου: Ἐπιάσαμε κατὶ καβουράκια μικρὰ καὶ τὰ φάγαμε οὐλα ὡμά, ἀκόμα καὶ τίς δαγκουνίτσες τους.

δάγκουσα ἡ, ἐνιαχ. δάγ'σα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ρ. *δαγκῶ*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *δαγκῶζω*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα. Ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὰ συνών. *φάγοῦσα*, *χάσκοῦσα*. Πβ. Γ. Χατζιδ. MNE 2, 121 καὶ Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1924), 184 - 185.

Ἡ νόσος φαγέδαινα ἐνθ' ἄν.: *Νὰ βγάλ'ς τ' δάγ'σα* 'ς τοῦ στόμα! (ἄρ.) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. *φάγοῦσα*.

δάγκωμα τό, σύνθηθ. δάγωμα Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. δάγκωμα σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. δάγωνμα Εὔβ. (Πήλ.) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Μακεδ. (Ἀηδονοχ. Δάφν. Λιτόχ.) δάκωμα Ἀθ. Εὔβ. (Βρύσ.) Κύθν. (Δρυοπ. κ.ά.) Μέγαρ. Σκυρ. κ.ά. δάκωμα Εὔβ. (Ἀκρ. Στρόπον. κ.ά.) δάκ-κωμ-μα Χίος ζάγκωμα Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *δαγκῶνω*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *δακῶνω*. Ὁ τύπ. *δάκωμα* καὶ εἰς χειρόγραφον τοῦ 16ου αἰῶνος.

1) *Δάγκωμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: *Τὸ δάγκωμα τοῦ σκύλλου — τῆς γάττας — τοῦ ἀλόγου — τοῦ γαιδάρου — τοῦ λύκου — τοῦ φιδιοῦ σύνθηθ. Τὸ δάγκωμα τοῦ σκυλλιοῦ εἶναι πολὺ κακὸ* Πελοπν. (Τριφυλ.) Ὁ ἔρρημος ὁ στισούλλος μοῦ 'δωτσ' ἓνα δάκωμα Μέγαρ. Ἀλονγήσιον δάγκωμα αὐτὸ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐμεινε 'ς τὸ μπράτσο μου τὸ δάγκωμα πὺν μοῦ 'κανε ἡ βασταγούρα (= γαιδάρα) Πελοπν. (Γαργαλ.) *Τοῦ φιδιασμένου πρόβατου τοῦ κιδάγαμαν μὴ τσουκνίδα κὶ τοῦ βάναμαν ἀλάτ' ἀπάνον 'ς τοῦ δάγουμα* Θεσσ. (Βαθύρρ.) *Μῶκαμ' ἓνα δάγκωμα ὡς τὸ κόκκαλον* Στερελλ. (Ἀράχ.) || Φρ. *Καλύτερα δάκωμα φιδιοῦ παρὰ ἀνθρωπινὴ γλῶσσα* Εὔβ. (Βρύσ.) || Ποίημ.

Καὶ ξεχωρίζει ὦ νά! 'ς τὸν ὦμο του

καὶ νά, ρουφάει μὲ τὰ φιλιὰ της

τρία σημαδάκια τοῦ καλοῦ καιροῦ

τὸ ἐρωτικὸ τὸ δάγκωμά της

Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 133. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκῶμα 1*. β) Ποιή, τιμωρία Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Θέλ' λίγον δάγκωμα, γιὰ νὰ μάθ' γνώσ'.* *Θέλ' δάγκωμα οὐ ἄλλους, γιὰ νὰ σὶ καταλαβαίν'.* γ) Πόνος, ἐνόχλησις τῆς κοιλίας Μακεδ. (Ἀηδονοχ. Βέρ. Δάφν. Καταφύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): *Κάπου - κάπου μὴ τοῦ γάλα μὴ πιάνει κ' ἓνα δάγκωμα* Μακεδ. *Ἐχον δάγκωμα 'ς τῆ γ'λιὰ μ' σήμιρα* Ἀχυρ. δ) Αἰφνίδιος καὶ δυνατὸς πόνος ἐκ μυϊκῆς θλάσεως διαφόρων μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος Ἐρεικ. Μακεδ. (Γαλατ. Γρεβεν.) Ὁθων.: *Τὸ δάγωμα τὸ λέμε καὶ κράδα ἢ καὶ ἄρπασμα* Ἐρεικ. *Πῆαν' ἀσκώσω τῇ βάρκα καί, ὅδας τὴν ἄσκωσα, κρὰκ ἔκαν' ἓνα πρᾶμα 'ς τῇ βεδρά μου καὶ μοῦ ἔνε πού 'ναι δάγωμα* (ἄσκωσα = ἐσήκωσα, βεδρά = μέση, πού 'ναι = ὅτι εἶναι) Ὁθων. *Δὲν σ' εἶπα π' θέλ'ς κατάπλασμα, νὰ σὶ φύγ' τοῦ δάγκωμα;* Γαλατ. Συνών. *κράμπα*, *σφαγείο*, *σφαχτής*. 2) Τὸ δῆγμα τῶν ἐντόμων σύνθηθ.: *Τὸ δάγκωμα*

τοῦ σκορπιού — τῆς μέλισσας — τῆς σφήκας — τοῦ κουνουπιού — τοῦ κοριοῦ — τοῦ ψύλλου σύνθηθ. Τί δάκωμα κἀν'νε οἱ ψύλλ'! Εὔβ. (Ἀκρ.) *Ἀμα δαγάσ' κανέναν ἢ σφήκα, τοῦ βαίναμι λάσπ' ἀπάνον 'ς τοῦ δάγουμα* Εὔβ. (Πήλ.) *Φλούδα ἀπὸν ἀγουρτσὰ κάθ' καλὸ γιὰ τοῦ δάγουμα τοῦ σκορπιού* Θεσσ. (Βαθύρρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκῶμα 2, 3* *Δάγκωμα 3*, τὸ ὅπ. βλ., Κύθν. (Δρυοπ. κ.ά.): *Ἐβγαλμα τοῦ ἡλιου, δάκωμα* Κύθν. Συνών. *δαγκῶμα 3*, *κολατσιάρισμα*, *κολατσιό*, *κολάτισμα*, *μπούκκωμα*, *πρόγευμα*.

δαγκωμάρα ἡ, ἐνιαχ. δαγωνμάρα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δαγκῶμα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

Ἡ μυαλγία διαφόρων μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐνθ' ἄν.: *Μὴ δαγῶν' ἡ καρδιά, ἔχον μὴδὰ δαγωνμάρα.* Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. *δαγκῶμα 1δ*.

δαγκωμάσι ἡ, Λεξ. Γαζ. δαγκωμάδα Πελοπν. (Τριφυλ.) δαγκωμάσι Στερελλ. (Ἰπάτ.) δακωμάσι Σκυρ. δακωνμάσι Θεσσ. (Ἀνατολ. κ.ά.) δακωνμονσι Θεσσ. δαγκαμονσι Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ συμφυρμού τῶν οὐσ. *δαγκῶμα* καὶ *δαγκωσι*. Πβ. Α. Τζαρτζάν., Θεσσαλ. διαλ., 85. Ὁ τύπ. *δαγκῶμα* οὐσὶ ἀ ἐξ ἀντιμεταθέσεως τῶν φωνηέντων *ου* καὶ *α*. Ὁ τύπ. *δακῶμα* οὐσὶ ἀ διὰ προχωρητικὴν ἀφομοίωσιν.

1) *Δάγκωμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., Θεσσ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Τριφυλ.) Σκυρ. Στερελλ. (Ἰπάτ.): *Μὲ δάκωσε τσαὶ δὲς τί δακωμάσι μοῦ 'κανε!* Σκυρ. *Τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἀρχίνησε 'ς τίς δαγκωμάδες* Τριφυλ. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκῶμα 1*. 2) Ὁ βλωμός, ἡ μπουκκία Θεσσ. (Ἀνατολ.) — Λεξ. Γαζ. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκῶμασι 2*.

δαγκωματάρ ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δαγκῶματι* ἀ διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

Μεγάλῃ δαγκωματιά: *Τί δαγκωματάρες ἔκαμες 'ς τὸ καρβέλι!*

δαγκωματιά ἡ, δαγωματιά Κύθηρ. Μέγαρ. δαγκωματιά σύνθηθ. δαγωματιά Εὔβ. (Ὀρ.) Ζάκ. Τήν. δαγκωμαθιά Μήλ. δαγκωματιά Ἡπ. (Κουκούλ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ. Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) δαγκωμακιά Λέσβ. δακωματιά Αἰγίν. Εὔβ. (Αὔλωνάρ.) Μέγαρ. Πόντ. δακωματιά Εὔβ. (Κύμ.) δακωματιά Εὔβ. (Βρύσ.) Κρήτ. Μύκ. δακωνματιά Εὔβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) δακωμαθιά Μήλ. δακ-κωμ-ματιά Χίος (Πισπιλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *δαγκῶμα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ. Ὁ τύπ. *δαγκῶματι* εἰς Ἰατροσόφ. τοῦ 16ου αἰῶνος. Βλ. Ἀθηνᾶ 43 (1931), 161. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ -τι- εἰς -κι- τοῦ τύπ. *δαγκῶμακι* ἀ βλ. P. Kretschmer, Lesb. Dial., 143 κέξ.

1) *Δάγκωμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: *Τί δαγκωματιά εἶν' αὐτή; τὸ τρέλλανες τὸ παιδί σύνθηθ. Ὁ στισύλλος σου μοῦ 'καμενε μὴδὰ δαγκωματιά* Ἀνδρ. *Μαλώσανι προχτὲς καὶ τοῦ 'κοφι νὰ δακωνματιά 'ς τ' ἀφτί* Εὔβ. (Ἀκρ.) *Δὲ μπουρῶ νὰ κάμω πέρα ἀπ' τ' δαγκωματιά πῶχον 'ς τὸ πόδ'* Στερελλ. (Ἀράχ.) *Ἡ δακωματιά ἀκόμη φαίνεται 'πὸ τόσον ἰταῖο Μέγαρ. Τόσις μέρις κὶ δὲν ἔφ'κι ἀκόμα ἡ δαγκωματιά* Ἡπ. (Κουκούλ.) *Μῶδονκι νὰ δαγκωματιά!* Στερελλ. (Καλοσκοπ.) *Τήρα νὰ δαγκωματιά π' μῶκαμ!* Στε-

